

Mutual Mèdica

Es una bona solució

per ANTONI MARTI BALTA

L'INGRÉS A LA MUTUAL S'HAURIA DE LIMITAR ALS 3 ANYS D'HAVER ACABAT ELS ESTUDIS, PERMETENT, DINS D'AQUEST TEMPS, L'ENTRADA A TOTIOM.

(Concepte exposat pel Dr. Celis, president un Consell de la Mutual).

Va escaure's en l'Assemblea de Delegats de la Mutual (1924). El president, Dr. Sicart, s'aixecà per a refusar una esmena de caire benèfic, pronunciant, si fa no fa, aquestes paraules: "Senyors, cal no confondre els termes: la Mutual no és una societat de Beneficència: és una societat de Previsió; com a tal, és feta a base de números i de càlcul, i ni aquest ni aquells no tenen, ni poden tenir, cor. Pel camí del sentimentalisme podríem arribar a l'esfondrament de la Mutual, i, per molt lloable i agradós que sigui el fer bé als nostres companys, no ha d'ésser mai posant en perill l'esdevenidor de les nostres famílies i el nostre mateix. Per a desenrotllar iniciatives altruistes, ja hi ha fundada la Caixa de Beneficència".

La raó era tan clara, l'argumentació tan aplaudidora que ningú no gosà contradir les paraules del Dr. Sicart, que eren la veu del seny enfront de la del sentiment. Malgrat això, aquelles paraules m'impressionaren ben desagradablement, i no sé per quina estranya coordinació d'idees passà per la meva imaginació una escena de la cèlebre comèdia "El negoci és el negoci".

Passaren dies, i encara el ressó d'aquelles paraules, furgant en mes oïdes, embolcallava el meu cervell d'una boira pesanta imposible d'esvaïr. No encertava a comprendre el per què d'aquella estranya obsessió per unes paraules que no m'afectaven en cap sentit, ni em perjudicaven en el més mínim. Per fi vaig aclarir-ho: era la primera vegada que veia rebellar-se contra meu deessa VE-

RITAT; aquella a qui amb una mena d'idolatria pròpia del meu especial tarannà, havia retut un culte fidel com a símbol de la bonesa, i a la que, per aquest motiu, tantes vegades havia sostingut que s'havia de proclamar en bé de tots i per tot arreu, d'una faisó clara, rectilínia, cantelluda, i fins, si convingués, en forma asprament i crua, (la qual cosa havia motivat que algun company m'hagués qualificat més d'una vegada, amb el no massa envejable títol d'*estrident*), era aquella mateixa VERITAT, la que m'atuïa ara en forma tan inexplicable, fent trontollar la meua confiança que jo creia incommovible, en la seva bondat essencial, al contemplar el company, el germà meu, abandonat a la seva desgràcia per deessa VERITAT.

Per idèntic motiu, però en sentit oposat, m'impressionaren també ben fortament tant la idea del Dr. Celis que encapçala aquestes ratlles, com l'article que hi dedicà el Dr. Tost en el BUTLLETÍ del març passat, ja que venien a ésser la clariana en mig de la fosca del meu desorientat esperit, que'm feia obirar en la llunyania el moment en què seria un fet VERITAT aquella dita: *Un per tots i tots per a un*. I m'impressionaven doblement al veure que es resolía amb el problema moral d'obrir els braços a Tots els germans de la família mèdica, el problema material d'obligar (voluntàriament, no obstant) els metges joves, a ajudar als caiguts en la lluita de la vida, repartint la càrrega d'una manera més justa i menys pesada.

Moltes i moltes vegades m'havia preguntat a